

haft i Indtægt i det forløbne Aar, og vel at mærke, opgive det til Personer, der beklæde et offentligt Tillidshverv og ere forpligtede til at forholde sig tavse, med hvad de erfare. Den ærede Minister sagde, at det var en Fejl ved Selvangivelse, at de faste, kendte Indtægter vilde blive ramte, men andre ikke. Jeg tror netop, at dette Argument bør anvendes i modsat Retning. (*Finansministeren* [Scharling]: Jeg sagde ikke dette.) Jeg føler mig overbevist om, at Rigsdagstidenden vil udvise, at Ministeren har udtalt netop noget saadant. (*Finansministeren* [Scharling]: Saa har jeg fortalt mig!) Saa skal jeg ikke fastholde dette. Den ærede Minister anførte, at det var Uret kun at ville tvinge Selvangivelse til Anvendelse lige over for et Mindretal. Dertil er at svare det samme, som tidligere er anført, at naar man ikke er gaaet til Selvangivelse lige over for alle, men har ladet dem, der have mindre Indtægter, være fri, er det, fordi man gaar ud fra, at der blandt disse vil findes et overordentlig stort Antal Personer, som ville mangle den fornødne Evne til at kunne opgøre deres Regnskab nøjagtigt og til at kunne give en virkelig paalidelig Selvangivelse. Den Selvangivelse, som dette Lovforslag kræver — og den ærede Minister var selv inde derpaa og indrømmede det —, er i Virkeligheden ikke saa slem, fordi der ikke nu saaledes som oprindelig foreslaaet, er føjet nogen Straf til for at fremtvinge Selvangivelse. Enhver kan undlade at gøre Selvangivelse, naar han vil underkaste sig den Følge, som Loven i den Henseende bestemmer, og som kun er den, at han til en vis Grad taber Retten til at gøre Indsigelse mod sin Skatteansættelse.

Naar den ærede Minister denne Gang som tidligere har sagt, at Ligningskommissionen ere tilbøjelige til at sætte Folks Indtægter for højt op, vil jeg sige, at det er noget, som en Ligningskommission selvfølgelig ikke bør gøre. En Ligningskommission bør selvfølgelig ikke, blot fordi en Mand undlader at gøre Selvangivelse, sætte ham højere op. Dette, at en Mand undlader at gøre Selvangivelse, kan i visse Tilfælde være et Moment, som kan vække Formodning om, at hans Indtægt er større, end den tidligere har været, og kan sammen med andre Momenter bevirke Forhøjelse, men som eneste Moment bør det ikke og vil det sikkert ikke komme til at virke forhøjende.

Endnu mere end mod tvungen Selvangivelse af Indtægt var den ærede Mini-

ster mod tvungen Selvangivelse af Formue, idet han blandt andet anførte, at det for overordentlig mange Mennesker vilde være umuligt at angive, hvor stor deres Formue var. Jeg skulde dog tro, at det vilde være endnu mere umuligt for en Ligningskommission at angive, hvor stor en Mands Formue er, end det vil vil være for ham selv. Den Ligningskommission, som ved, hvad en Mand ejer, som ved de enkelte Dele, hvoraf hans Formue bestaar, kan maaske lige saa let som han selv angive, hvor meget hans Formue skal sættes til, men Sagen er, at i de allerfleste Tilfælde ved Ligningskommissionen slet ikke dette. Ligningskommissionen har kun et begrænset Kendskab til de enkelte Skatteborgeres Forhold, kender vel nogle af de Ejendele, de besidde, men paa ingen Maade dem alle, og har endnu mindre paalidelig Kundskab til de Forpligtelser, der hvile paa deres Ejendele. Dette gælder ikke blot Formueansættelsen, men ogsaa Indkomstansættelsen, det vil være ganske umuligt at faa de virkelige eller i alt Fald nogenlunde rigtige Tal frem, naar man ikke har tvungen Selvangivelse som almindelig Regel i de Tilfælde, hvor Selvangivelse overhovedet maa anses for at være temmelig let at efterkomme.

Angaende Overføringsloven, om hvilken den ærede Minister ogsaa udtalte sig i Dag, er der kun et enkelt Punkt, jeg skal berøre, og det er det, at den ærede Minister sagde, at i politisk Henseende med Hensyn til Valgretten til Landstinget, vil det blive ganske det samme, enten man nedsætter Statsskatten eller lader Statsskatten blive staaende og anvender den til at nedsætte Amtsskatterne. Det er jo ikke rigtigt. Der kan netop blive en Forskel paa dette Omraade, fordi de højstbeskattede Vælgere ere berettigede til i deres Skattebeløb at medregne samtlige de Statsskatter, de udrede uden Hensyn til, i hvilken Del af Landet Ejendommen ligger, hvorimod de kun ere berettigede til at medregne de Amtsskatter, der falde i den Landstingskreds, hvor de have Bopæl, og det vil i mange Tilfælde kunne gøre en Forskel. Selvfølgelig vil det, at der bliver en ny Klasse af direkte Skatteydere til Staten kunne gøre nogen Forandring i S sammensætningen af det direkte Vælgerkorps, det er der sikkert ikke nogen, der har været blind for, men naar de hidtidige Statsskatter vedblive at være Statsskatter, vil Forandringen af Vælgerkorpsen blive væsentlig mindre, og navnlig vil man komme til at udskyde langt færre af dem, der staa